

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **STÖLZLE – UNION s. r. o.**, IČ 453 49 843
sídlem U Sklárný 300, 330 24 Heřmanova Huť
zastoupená Mgr. Ing. Jiřím Vogeltanzem, advokátem
sídlem Veverkova 1, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2019, č. j. 4700-4/2019-900000-311,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „*daňový řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutím Celního úřadu pro Plzeňský kraj – dodatečným platebním výměrům na penále z částky doměřené daně ze zemního plynu a některých dalších plynů ze dne 28. 11. 2018, č. j. 160062/2018-600000-31, č. j. 160152/2018-600000-31, č. j. 160147/2018-600000-31, č. j. 160141/2018-600000-31, č. j. 160130/2018-600000-31, č. j. 160121/2018-600000-31, č. j. 160125/2018-600000-31, č. j. 160137/2018-600000-31, č. j. 160127/2018-600000-31, č. j. 160116/2018-600000-31, č. j. 160045/2018-600000-31, č. j. 160041/2018-600000-31, č. j. 159997/2018-600000-31, č. j. 160012/2018-600000-31, č. j. 159991/2018-600000-31, č. j. 159984/2018-600000-31, č. j. 159907/2018-600000-31, č. j. 159867/2018-600000-31, č. j. 159971/2018-600000-31, č. j. 159952/2018-600000-31, č. j. 159932/2018-600000-31, č. j. 159885/2018-600000-31, č. j. 160051/2018-600000-31, č. j. 159964/2018-600000-31 a č. j. 160111/2018-600000-31.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně předně uvedla, že postup správce daně ve věci doměření daně je zásadní změnou ve výkladu a aplikaci práva ze strany správce daně oproti praxi minulých let a žalobkyni nejsou známy žádné důvody, které by mohly takovou změnu legitimovat. Ve prospěch dosavadního (předchozího) výkladu přitom hovoří i jinak mnohem více argumentů, než je tomu v případě výkladu a aplikace, o jejichž prosazení zdá se správce daně nyní usiluje. V situaci neoznámení výměny měřicího zařízení není nikterak ohroženo další trvání povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně a lze jen sotva dovozovat, že se v tomto případě daňový subjekt stává plátcem daně a vzniká mu povinnost daň přiznat a zaplatit s ohledem na to, že takové důsledky výslovně z § 5 odst. 1 a § 3 odst. 1 části čtyřicáté páté zákona č. 261/2007 Sb. (dále jen „*ZDzP*“) nevyplynávají. Navíc podle žalobkyně postupuje-li daňový subjekt podle jediné právní úpravy řešící v předmětném zákoně nějakým způsobem souvislosti výměny měřidla, tedy postupuje-li podle § 11 ZDzP a oznámí změnu měřicího zařízení třeba hned druhý den po jejím provedení, pak jistě nadále nabývá osvobozený plyn, i když je tu dočasný (po dobu, než správce daně provede změnu povolení) nesoulad mezi označením měřidla v povolení a skutečností. To ale znamená, že tento nesoulad sám o sobě neznamená ztrátu podmínek pro nabytí osvobozeného plynu. V důsledku samotného neoznámení výměny měřidla nenastává stav, kdy daňovému subjektu vznikne povinnost daň přiznat a zaplatit, tj. kdy se subjekt stane plátcem daně. Ustanovení § 8 odst. 3 ZDzP lze pak rozumně vykládat jedinečně tak, že připustíme specialitu ustanovení § 11 ve vztahu k ustanovení § 8 odst. 3 zákona, a to pro případ výměny měřidla.
3. Mimoto podle žalobkyně platí, že hlavní principy tuzemské právní úpravy zdanění plynu podléhají požadavkům vyplývajícím ze směrnice Rady 2003/96/ES, ve znění směrnice Rady 2004/74/ES, která upravuje problematiku zdanění energetických produktů a elektřiny. Směrnice v rozsahu, v němž ukládá členským státům povinnost osvobodit od daně energetické produkty použité například k výrobě elektřiny, stanoví dostatečně přesnou a bezpodmínečnou povinnost. Díky tomu toto ustanovení přiznává jednotlivcům Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

taktéž právo se jí (této povinnosti) dovolávat přímo před vnitrostátními soudy. U subjektu osvobozeného podle § 8 odst. 1 písm. b) ZDzP (plyn určený k výrobě elektřiny) by tak sotva bylo přípustné usuzovat, že osvobození může být dotčeno v důsledku neoznámení výměny měřicího zařízení, neboť takový názor by byl ve zřejmém rozporu ze směrnici samotnou. A samozřejmě pokud lze takový závěr dovodit projeden případ osvobození (plyn určený k výrobě elektřiny), potom platí i pro druhý případ (plyn určený pro mineralogické postupy).

4. S ohledem na shora uvedené žalobkyně žádala, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný konstatoval, že žalobní námitky korespondují s odvoláními do napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného je nezbytné zdůraznit, že uvedenými námitkami žalobkyně napadla pravomocné a vykonatelné dodatečné stanovení daňové povinnosti, nikoliv daňové penále, jelikož jimi nebylo namítáno, co bylo při stanovování tohoto příslušenství daně porušeno, či co nebylo dodrženo anebo bylo nesprávně spočteno. V podrobnostech žalovaný odkázal na vypořádání námitek v žalobou napadeném rozhodnutí a uvedl, že pouze zdůrazňuje, že pokud žalobkyně v rámci vydání rozhodnutí č. j. 32219-2/2019-900000-311 o odvolání ve fázi placení daní vznáší námitky nesprávnosti či nezákonnosti vykonatelného a pravomocného dodatečného platebního výměru, resp. napadá pravomocně a vykonatelně dodatečně stanovenou daň ze zemního plynu, jedná se o nepřipadné námitky do příslušenství daně. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004 - 62, který dospěl k závěru, že *„...přezkoumává-li celní ředitelství rozhodnutí, kterým byl daňovému subjektu sdělen předpis penále, zjišťuje pouze, zda existuje rozhodnutí, kterým mu byla povinnost hradit celní dluh řádně sdělena, zda daňový subjekt svou daňovou povinnost zaplatit vyměřenou daň ve stanovené lhůtě nesplnil a zda se penále počítá v souladu s § 63 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Tímto rozsahem přezkumu je pak při zachování dispoziční zásady vázán rovněž soud.“*
6. Závěrem žalovaný shrnul, že žádnou ze vznesených námitek nepovažuje za oprávněnou, proto považuje žalobní návrh za nedůvodný a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

7. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný souhlasili s tímto postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba není důvodná.
10. Napadeným rozhodnutím bylo žalovaným rozhodnuto o potvrzení pětadvaceti platebních výměrů, jimiž celní úřad předepsal žalobkyni penále z doměřených částek daně ze zemního plynu za zdaňovací období února 2016 až února 2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

11. Podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit penále z částky doměřené daně tak, jak byla stanovena oproti poslední známé dani, ve výši 20 %, je-li daň zvyšována. Ust. § 251 odst. 3 daňového řádu stanoví, že správce daně rozhodne o povinnosti uhradit penále platebním výměrem a současně je předepíše do evidence daní.
12. Podle § 2 odst. 5 daňového řádu penále jako příslušenství daně sleduje osud daně.
13. Soud předznamenává, že za žalobní námitky nelze považovat obecný odkaz žalobkyně v úvodu třetí strany žaloby, kde součástí žaloby učinila argumenty obsažené ve svých odvoláních. Soud totiž přezkouvává žalobu v mezích žalobních bodů (skutkových a právních důvodů) obsažených v žalobě podle § 75 odst. 2 věta první ve spojení s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobní body byla přitom žalobkyně povinna vymezit přímo v žalobě - povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti nelze splnit odkazem na argumenty uplatněné mimo žalobu, např. v podáních činěných v předcházejícím řízení před správními orgány (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. dubna 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22).
14. V žalobě žalobkyně ve vztahu ke konkrétním námitkám směřujícím k nezákonnosti napadeného rozhodnutí uvedla, že samo doměření daně, od něhož bylo penále odvozeno, bylo nezákonné a nesprávné a že ho žalobkyně napadla samostatnou žalobou. Dále žalobkyně v čl. III žaloby popsala konkrétní důvody, pro které má doměření daně, jež vedlo k předepsání penále, za nezákonné.
15. V odvolání proti platebním výměrům, jež byly potvrzeny napadeným rozhodnutím, žalobkyně též argumentovala výlučně ve vztahu k nezákonnosti rozhodnutí o doměření daně, když žádné námitky, stejně jako v žalobě, vůči postupu při předepsání penále nevznesla.
16. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětem odvolacího řízení bylo posouzení zákonnosti stanovení penále. Žalovaný konstatoval, že o samotné dani bylo žalovaným rozhodnuto jeho rozhodnutím ze dne 10. 4. 2019, čj. 4700-3/2019-900000-311, a že správně vypočtené penále bylo uloženo z doměřené daně.
17. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 137/2004-62 ze dne 11. 5. 2005, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1182/2007, platí, že „Přezkouvává-li žalovaný rozhodnutí, kterým byl žalobci sdělen předpis penále, zjišťuje toliko, zda existuje rozhodnutí, kterým byla povinnost hradit celní dluh žalobci řádně sdělena, zda skutečně žalobce platební povinnost nesplnil ve lhůtě stanovené v tomto rozhodnutí a zda se penále počítá v souladu s § 63 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Tímto rozsahem přezkumu je pak při zachování zásady dispoziční vázán rovněž soud.“ Popsaný rozsudek je pro posuzovaný případ plně aplikovatelný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2007, č. j. 5 Afs 136/2006 – 60).
18. Žalovaný, který napadeným rozhodnutím přezkouval k odvolání žalobkyně platební výměry, jimiž bylo stanoveno penále, byl povinen v souladu s § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu zjišťovat toliko to, zda byla žalobkyni doměřena daň a zda bylo předepsané penále správně vypočteno. Žalobkyně ve svém odvolání ani v žalobě proti výpočtu penále nijak nebrojila. Pokud jde o podmínku, že žalobkyni byla daň doměřena, v žalobě i odvolání žalobkyně netvrdí, že by jí daň nebyla doměřena, brojí výlučně proti tomu, že jí daň byla doměřena nesprávně s odkazem na její správní žalobu proti rozhodnutí o doměření daně.

19. Rozsahem přezkumné činnosti žalovaného popsaným v předchozím odstavci je vázán i soud podle výše popsaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Soud aprobuje závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí, že daň byla žalobkyni výše popsaným rozhodnutím pravomocně doměřena. Námitka žalobkyně, že proti rozhodnutí o doměření daně podala správní žalobu, není s to způsobit nezákonnost touto žalobou napadeného rozhodnutí. Soud dodává, že rozsudkem sp. zn. 57 Af 25/2019 ze dne 24. 3. 2020 byla žaloba žalobkyně proti předmětnému rozhodnutí žalovaného o doměření daně ze dne 10. 4. 2019, č. j. 4700-3/2019-900000-311, zamítnuta.
20. Žalobkyně omezila svými žalobními námitkami rozsah přezkoumání soudem na skutečnost, zda byla daň, z níž bylo žalobkyni napadeným rozhodnutím předepsáno penále, žalobkyni předepsána. Proto soud musel, vzhledem k dispoziční zásadě, napadené rozhodnutí přezkoumat jen z tohoto pohledu, kdy dospěl k závěru, že daň doměřena žalobkyni byla (viz předchozí bod odůvodnění tohoto rozsudku). Ostatní námitky v žalobě uvedené jsou nerelevantní, protože se nevztahují k rozhodnutí o penále (ale k rozhodnutí o dani), a proto k nim soud nepřihlížel.
21. Soud shrnuje, že žalobní námitky žalobkyně byly pro svou mimoběžnost nedůvodné, protože předmětem řízení řízení byla výlučně zákonnost napadeného rozhodnutí o penále, nikoli zákonnost rozhodnutí o doměření daně, k němuž směřovaly veškeré námitky žalobkyně.
22. Z výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

23. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. března 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

